

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 20.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MENYASSZONY KERESTETIK

Énekek: 89,1,7; 256,1-5; 250,4; 256,6-8

Lekció: Eszt 1 vv

Alapige: Eszt 2,17

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk Téged úgy, ahogy az énekszóban is tettük, mert igen-igen irgalmas vagy és könyörületes. Ez a teremtett világ fel sem tudja fogni, hogy milyen csodálatos kegyelem az, amely körülvette őt a mai nap felkeltével is, hogy felhozta a Te napodat jókra és gonoszokra egyaránt, és adta még időt arra, hogy az ember megtérjen és éljen. Szolgádat ezen a mai napon különösen is szolgálatba állítottad szent, drága, mennyei üzenettel, és reméljük, azzal, hogy hirdessék Jézus Krisztus halálát és feltámadását, és abban megérezzék és meglássák a Te irántunk való bűnbocsátó szeretetedet és kegyelmedet.

Köszönjük, Urunk, hogy hívásod hangzik még szerte az egész világon, és aki akarja, hallja, aki nem akarja, nem hallja. Úgy van, mint az Ószövetség idején, mint Jeremiás korában: az üzenetet adod, gazdagon adod, és akinek van füle a hallásra, az fogja hallani, hogy mit mond a Lélek a gyülekezetnek. Mi is ezért kérünk és könyörgünk Hozzád, Urunk, hogy szólj hozzánk, mert a Te szavad írsz gyógyító erő; az a szó, amelyre igazán szükségünk van. Olyan hálásak vagyunk egy jó szóért is, hogyha a másik embertől egy hivatalban vagy valamilyen ügyműködés során kapunk egy jó szót, egy kedves mondatot. Köszönjük, hogy Te olyan gazdagon szórod eléink a jó szavakat, az örömhírt, az evangélium drága üzenetét. Kérünk Téged, hogy nyomorult, földön küszködő, harcoló, kicsiny

életünket ezzel vedd körül most is, és engedd meg, hogy hívásodra válaszoljon a mi szívünk!

Könyörgünk, hogy a Szentlélek végezze azt a belső, meggyőző munkát, amelyben igazat adunk a Te igéd üzenetének; amelyben elismerjük a Te uralmat, a Te hatalmat; amelyben felismerjük a Te fenségedet, dicsőségedet; és amelyben meglátjuk azt, hogy „óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből”! Köszönjük Szentlélek Isten, hogy Te győzol meg bennünket bűn, igazság és ítélet tekintetében. Győzd meg és győzd le a mi ellenállásunkat! Győzd meg a mi szívünket, és győzd le a mi akaratosságunkat! Könyörgünk együtt, hogy ne legyen semmi gát, kegyelmed mit ne törne át, hogy hadd bízza lelkünk rád magát, ezért fogadj el Jézusunk!

Köszönjük, hogy olyan sok helyről egybegyűjtöttél bennünket. Kérünk, hogy tégy bennünket gyülekezetté, alkalmunkat formáld istentiszteletté, a Te dicsőítéssé és magasztalásoddá! Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy hallgass meg!
Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az Eszter könyve 2. fejezetéből. A 17. verset olvasom, ahol a következőképpen van megírva az ige: *„És a király Esztert minden asszonynál inkább szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert őelőtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett.”*

Bibliaolvasó vezérfonalunk szerint a mai nappal az Ószövetségből az Eszter könyvét kezdtük el olvasni. Az első fejezetből is olvastam a lekciónban néhány verset, azért, hogy ez a nagyon fontos ige a 2. fejezetből elhangozhasson, és akik esetleg Eszter történetét még nem ismerik, az előzményekből is megtudjanak néhány dolgot. Eszter könyvéről nagyon kevés igehirdetés hangzott eddig, az 1. és a 2. fejezetből pedig egyáltalán nem találtam igehirdetést.

Ez az egyetlen könyv a Bibliában, amelyben Isten neve nem fordul elő, amelyet az Újszövetség sem idéz, sőt maga Jézus Krisztus sem hivatkozik rá. Pedig tudjuk, hogy Ő nagyon sok ószövetségi ígére hivatkozott, „amint meg van írva”, és az apostolok is nagyon sok ószövetségi ígét idéztek. Az Eszter könyvből nincs ilyen idézet, és bár az is igaz, hogy Isten nevét nem említi, mégis előfordul benne Isten olyan értelemben, hogy az Ő hatalma, gondviselése, irgalma, megtartó kegyelme, amely végigvonul egy nép életében, egy család életében, egy személy életében, nagyon is nyilvánvaló ebben a könyvben.

Éppen ezért érdemes rá figyelni, és azért is érdemes foglalkozni vele, mert különféle írásmagyarázatokat lehet olvasni, és megdöbbenem azon, hogy hányan, hányféleképpen értik vagy értelmezik itt az ígét! Az volt a szívem vágya, hogy „Uram, add, hogy ezt a könyvet belehelyezzem az egész Szentírás üzenetébe”, és tulajdonképpen így válik érthetővé számunkra ennek a könyvnek a valódi üzenete! Tehát, ha az egész Szentírás üzenetébe helyezzük bele ezt a könyvet, és így próbáljuk értelmezni, akkor lesz világos, hogy miről szól első sorban ez a könyv.

Ahasvérus, aki körülbelül 536-539. táján kezdett uralkodni, a Méd-perzsa Birodalomnak volt a királya. Azt olvassuk, hogy Indiától Etiópiáig százhuszonhét tartományon uralkodott. Ahasvérus egy száznyolcvan napig tartó lakomát rendezett a tartomány vezetőinek, előkelőinek, és amikor vége lett, ezt még egy hét napos lakomával megtoldotta, amelyet a vár személyzetének rendezett. A bonyodalmak ott kezdődnek, hogy Vásti királynét egyszer hívatta a király, mert meg akarta mutatni az ő szépségét az összejött társaságnak, és Vásti királyné, aki egy ellenlakomát készített az asszonyok számára, nem akart elmenni. A király haragja felgerjedt, jogosan, és kiadta a rendeletet: Vástit elvetjük, kereszenek királynét! Ezután mennek ki a szolgák, és találják meg a zsidó fogságból ottmaradt vagy ott született szép arcú lányt, Esztert, aki majd királyné lesz, és aki a könyvnek is a címadója. A 2. fejezet 17. versét újra olvasom: „És a király Esztert minden asszonynál jobban szerette... és kegyelmet nyert őelőtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett.”

Az első gondolatom az volt, mikor ezt az ígét elolvastam – és ezért is mondom, hogy bele kell helyoznunk Eszter könyvét a Biblia egészének az üzenetébe –, hogy úgy van ez valahogy az Ószövetségben, meg Eszter könyvében, mint amikor egy híres festő, mielőtt egy nagyobb, monumentális képet megfestene, előzőleg készít egy vázlatot. Ilyen vázlatok is fennmaradtak, melyeket egy-egy festő később egy csodálatos képen szépen kidolgozott a részletekben is, a színekben is, de előzőleg felvázolta, hogy mit is akar ő lefesteni. Így értelmezzük Eszter könyvét is helyesen, hogyha azt nézzük, hogy ami az Újszövetségben már szépen ki van dolgozva, részleteiben csodálatos színekkel van megfestve, az itt az Ószövetségben, mintegy vázlat, hogyan utal arra, ami megjelenik később az evangélium idején Jézus korában, az apostoli tanításban, ahol már minden a helyén van, ahol már minden látható, és ahol már mindenben tökéletesen lehet gyönyörködni.

Eszter könyve tulajdonképpen egy engedetlenséggel indul: Vásti királyné, akit a király hívat, nem engedelmeskedik. Így írja a Biblia: „de Vásti nem akart elmenni” – holott ő részese a királyi uralomnak, mert őt valamikor a király oda emelte maga mellé, és ő neki ott lenne a helye a király mellett, de ő nem akart elmenni! Arra gondoltam, hogy a Biblia is egy ilyen engedetlenséggel kezdődik. A Biblia első lapjain is már egy ilyen engedetlenséget olvasunk, csak úgy hívták az első emberpárt, hogy Ádám és Éva. Akiket Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett, magának teremtett, akik részese voltak annak, amit az Isten teremtett, akik részesei voltak az Istennel való közösségnek, de engedetlenek lettek. Ők nem akartak hallgatni az Isten szavára. Isten megmondja nekik, hogy mit tegyenek, mit csináljanak; eltiltja őket egyetlen fától: annak az egy fának a gyümölcséből ne egyetek! Megpróbálta az engedelmességüket, és e helyett az történt, hogy Ádám és Éva nem akart engedelmeskedni. A hitvallásunk egészen konkrétan fogalmazza meg: az első emberpár szándékos engedetlensége folytán ellenállt Istennek, aki őt részesévé tette az Ő dicsőségének, részesévé tette a hatalomnak, részesévé tette a teremtett világ felett való uralomnak, hiszen azt mondja: uralkodjatok az ég madarain, a tenger halain, a föl-

dön csúszó-mászó állatokon. Hogy saját képére és hasonlatosságára teremtette, azt jelenti: valóságos igazságban és szentségben, azaz bűn nélkül teremtette, és szentségben, hogy az Ő rendelkezésére álljon, az Övé legyen. Amikor az első emberpár engedetlen lett Istennel szemben, és inkább hallgatott a Sátán, a csábító, az ördög szavára, akkor ugyanaz történt, mint itt Vástival, ahogy Vásti nem akart elmenni Ahasvérus királyhoz, aki őt oda emelte maga mellé, királynéi rangra emelte, és nem akart elmenni.

Ahasvérus király odafordul a törvénytudók, az okosok felé – ma így mondanánk, hogy megkérdi a jogászokat –, hogy mit mond a médek és perzsák törvénye, és akkor a jogászok azt mondják neki: hát ebből baj lesz, mert most már egy asszony se fog engedelmeskedni a férjének! Mindenki azt fogja mondani: ha a királyné megteheti, akkor mi is megtehetjük! Hogyha a királyné nem akart elmenni, akkor mi se akarunk! Ádám és Éva bűnének is pont ez lett a következménye. Azt mondja az ige az Újszövetségben, hogy „egy ember által jött be a világba a bűn, és a bűn által a halál”. Egy ember engedetlensége folytán lettek engedetlenek, és lettünk mi is Ádámnak bukott gyermekei, míg Krisztusban vissza nem fogadott és vissza nem szeretett fiai leszünk Istennek. Hányszor van úgy, hogy a villamoson tüsszent valaki egyet, és ott a környezetében majd mindenki influenzás lesz! Egy ember által! Bemegy az óvodába egy beteg kisgyerek, és másnap már a fél csoport hiányzik! Egy ember által! Mit mond? „Majd ez lesz a példa!” „Majd ezt fogják követni!” Ádám és Éva engedetlensége és bukása folytán mi ezt követtük: mi is engedetlenek lettünk, mi se hiszünk az Úrnak, és nekünk se ige az ige!

Azt mondja el nekünk ez, hogy majd az asszonyok meg fogják vetni, amiről Isten úgy döntött és úgy teremtett, és amit az Újszövetség elénk ad, hogy az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek! De vigyázzanak a férjek, velem együtt; ne húzzák ki magukat, mert utána rögtön a következő ige az, hogy „engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében”! Tehát, nem lehet azt mondani: most már akkor az asszony engedelmeskedjen! Nem, mert az ige tovább visz: ti férfiak pedig, szeressétek a feleségeteket; hogy az engedelmisség, öröm legyen nekik! Ezt jelenti a szeretet. Ha felborul a teremtési rend, az asszony nem fog engedelmeskedni a férfinek! Amit Isten jónak teremtett, amit Isten elrendezett, az az isteni rend fel fog borulni!

Ezt azért mondom, testvérek, mert több alkalommal beszélgettünk a csoportokban arról, hogy ma is ennek vagyunk tanúi, mert ahol engedetlenség van egy ember életében, egy család életében, egy nép életében, az emberiség életében, ott mindig a teremtési rend borul. Megvetik majd a teremtési rendet, megvetik azt, amit az Úr elrendelt. Az engedetlen Vásti királynék itt vannak közöttünk! Vajon nem te vagy Vásti? Vajon nem mi vetjük meg az Isten teremtési rendjét? Ma sajnos ez van: megvetik a teremtési rendet! Nem régen történt, néhány hete vagy hónapja, hogy az egyik nagyobb gyülekezet az országban kiadott egy nyilatkozatot, és ebben a nyilatkozatban aláírták a gyülekezet vezetői meg presbiterei is, hogy az Isten teremtési rendje az, hogy a házasság egy férfinak és egy nőnek az élethosszig tartó testi és lelki kapcsolata. Ez a teremtési rend.

Az egyházi vezetők behívták az illetőt, és azt mondták, hogy „erről nem aktuális lelkész úr ma beszélni”! „Hagyják az ilyeneket!” Miért? Ma miről aktuális beszélni? Arról, hogy nem ez a teremtési rend, hanem azt is szabad, és az is teljesen normális, hogy két férfi vagy két nő köt házasságot!

Beszélgettünk az utóbbi időben arról, hogy az iskolákban tartanak úgymond „felvilágosító órákat”, aminek kapcsán felvilágosítják a gyerekeket, hogy majd te eldöntöd, hogy mi a nemi identitásod; hogy fiú akarsz lenni, vagy lány! „Te majd eldöntöd, hogy mi akarsz lenni!” Isten már eldöntötte! „Mielőtt az anyaméhben megformáltalak, már ismertelek!” Egy óvodai nevelési programban olvastam mindjárt az első oldalon: nem célja az óvodának a nemi identitás erősítése! Függetlenül attól, hogy állami vagy egyházi fenntartású óvodáról van szó. Vannak olyan országok, ahol ennek vannak már következményei. Tudok olyan lekipásztorról, akit börtönbe zártak, mert az Isten teremtési rendjét akarta képviselni. Nem lehet divat az Isten teremtési rendje, meg egyáltalán Isten rendje, meg egyáltalán az, hogy rend van! Nem divat! Mi lesz ennek a következménye, ha Vásti esete kitudódik? Megvetik a teremtési rendet. Mi lett a következménye, hogy Ádám és Éva engedetlen lett? Az, hogy megvetette az ember a teremtési rendet, pedig rendelkezésére kellett volna állni.

Mi az ige üzenete számunkra, testvérek? Az, hogy az engedetlen egyház elvettetik. Az engedetlen egyház nem azt jelenti, hogy ha Vásti királyné lett, akkor ő mindig az lesz, hanem az lesz, ami majd az Újszövetségben felhangzik, amikor Jézus Krisztus elmondja, hogy egy király nagy vacsorát szerzett. Amikor azt mondja az Úr Jézus: le van vágva minden, és kész a menyegző, kész a vacsora, „menjetelek és hívjátok a hivatalosokat”! De azok nem akartak elmenni. Ott is ugyanezt olvassuk, ugyanez a szó van, csak görögül, hogy „nem akartak elmenni”. Ilyenekre hivatkoznak: házat vettem; feleséget vettem; ökröt vettem; földet vettem; meg kell, hogy nézzem! Most nősültem! De a lényeg ugyanaz: nem akartak elmenni. Akkor a király kiadja a parancsot a szolgáinak, hogy menjenek a keresztutakra, menjenek az ösvényekre, menjenek az útszélre, menjenek, amerre látnak, és hívják a sántákat, a csonkabonkákat, a nyomorultakat, a megvetetteket. De miért? Nem azért, mert nyomorultak, nem azért, mert csonkák, hanem azért, mert ők el akarnak menni. Ők azt fogják mondani: ez kitüntetés, ez jutalom, ez ajándék, ez kegyelem! Akik így gondolkodnak: ez kegyelem, hogy engem hív a király; hogy én a király asztalának a vendége lehetek, én ott ülhetek!

Ott van Mefibóset története. Az Ószövetségből az egyik olyan történet, amit legjobban szeretek, mikor a király azt mondja: van-e még itt valaki Saul házából, akinek én könyörülettel tartozom? Akkor mondják: van Saulnak még egy sánta unokája, valahol Lódebárban, egy szegényes háznál. „Na, hozzátok ide!” – és egyszer csak hívatják Mefibósetet, aki ott fél, retteg, hogy ő, mint Saul unokája, ő, mint bukott Ádámnak utóda, aki semmi jóra nem számíthat, csak halál, megvetés vár rá, esetleg kivégzés, és egyszer csak jönnek a szolgák, hogy „hívat a királyod”! És megy Mefibóset félve és rettegve, hogy itt az ítélet, és Dávid azt mondja: asztalomnál lesz helyed, és amíg én élek, addig velem

fogsz étkezni! Itt lesz a te helyed örökké! Milyen szépen mondja az egyik vers: „Jaj, hányszor voltam jótettekre béna, bukott Ádámnak lázadó fia, de hívat töviskoronás Királyom – kenyérbe-borba rejtve, látom: Vár reám a kegyelem asztala!”

Testvér, az engedetlen elvettetik, a nyomorult és az alázatos hívatatik! Ahasvérus kiküldi az ő szolgálait, hogy menjenek és keressenek szép arcú lányokat az egész országban, és megtalálják többek között Esztert is, akinek nincs származása, nincs rangja, sőt, nemhogy nincs származása és nincs rangja, ő egy odahurcolt, kicsiny és megvetett fogoly nép utóda, gyermeke a Kis családjából, Benjámin nemzetségéből – írja a Biblia. Igaz, ugyan, hogy Eszter nem mondta meg a származását, de a király nem is kérdezte! Miért? Azért, mert majd az Újszövetségben már csodálatos, pompás színekben látjuk ezt az isteni kereső szeretetet, a kegyelem gazdag kiáradását. Az Újszövetségben már részleteiben van kidolgozva, hogy minden ágazatból, népből, nyelvből, nemzetből kedves lesz Őelőtte, akit megszólít Isten, és aki jönni akar; aki úgy dönt: én megyek a lakomára! Én megyek a menyegzőre! Én megyek a királyi asztalhoz, nekem ott van részem! Én ebből nem akarok kimaradni!

Eszter könyvének ez a nagy ütőere és kérdése: testvér, te kimaradsz ebből, vagy te igyekszel? Mert van egy keresés: „Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”, meg van egy indulat, amit a Szentlélek munkál az ember szívében: menjek és induljak, és nem nézem azt, hogy ki vagyok és honnan, és mit csináltam! A kegyelem azt jelenti: ahol nem számít a múlt, nem számít ki vagy, csak egyetlen dolog számít, hogy mi leszel, és hogy mire méltat a király!

Kegyelmet talált Eszter a király előtt... Vajon te kegyelmet fogsz-e találni a mi mennyei Atyánk előtt? Vajon a te részed a kegyelem lesz-e vagy az elvettetés? Erről szól a Biblia! Erről is beszél az Újszövetség: távozzatok tőlem, nem ismerlek titeket! Miért? Azért, mert Eszter királyné története arról is beszél, hogy Vásti rendez egy ellen lakomát. Ő nem megy, ő engedetlen, de azért meg akarja csinálni a maga lakomáját, a maga örömét, és nem áll rendelkezésre. Az az igazság, hogy ma is így van! Mindig az a meghatározó, hogy hívat a király; mit csinál a király; mit rendez a király! Vannak, akik ma is ebben engedetlenek, hogy egy ellen lakomát csinálnak. Eszter könyvének üzenete az, hogy nagyon sokan így gondolkodnak: csinálhatunk mi ilyen ellen lakomát is, csinálhatunk mi másféle istentiszteletet is, de az igazság az, hogy nem csinálhatunk! Isten előírta, hogyan tiszteljük Őt, mi az istentisztelet, és ma sokan úgy gondolják, hogy majd mi csinálunk egy istentiszteletet, mert ez ezért nem jó, az azért nem jó, a harmadik azért nem jó, majd egy ellen istentiszteletet csinálunk!

A múltkor megdöbönt valaki, amikor én ezt szektának hívtam. Egész egyszerűen, világosan, határozottan ez a szekta, az ellen istentisztelet! Nem az, amit Isten elrendelt; nem az, ahogyan kéri; nem az, ahogyan az szent; nem az, ahogyan az Őt dicsőíti valójában, hanem úgy, ahogyan azt mi elgondoltuk, és ahogyan azt mi felállítjuk, és majd kitaláljuk, hogy lesz új, hogy lesz mai, hogyan lehet megszólítani a 21. század emberét! Egyre több helyen hirdetem, hogy a 21.

század emberét is az igével lehet megszólítani! Ha nem, akkor nem szólítja meg semmi! Nyugatról pedig ömlenek a módszerek: így kell csinálni, úgy kell csinálni, és sokan, sajnos a gyülekezeteink közül ennek bedőlnek! Pünkösdkor lefordítja a Szentlélek mindenki nyelvére az igét, és mindenki a saját nyelvén hallotta szólni, amint az Isten nagyságos dolgait hirdetik. Nekünk sem kell mást csinálni! Hirdetni kell az Istennek nagyságos dolgait, és Isten Szentlelke munkálja az engedelmisséget. Az majd megnyitja a szívet! Az majd késszé teszi az akaratot! Az majd megvilágosítja az értelmet! Azt kérjük, hogy „Elménket, értelmünket Lelki sötétség fogta bé, De szent Lelked szívünket Tiszta fénnel úgy töltse bé!” Nem arról van szó, hogy én csinállok egy ellen lakomát, egy ellen istentiszteletet, hanem engedelmeskedem annak, akinek igéje örökre megmarad! Engedelmeskedem annak, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és ebben megtalálom a hitemet, reménységemet, örömeimet, nyugalmamat és boldogságomat.

Ahasvérus királyi méltóságra emel egy ilyen lányt, és azt mondja az ige, hogy kegyelmet nyert Őelőtte, és tette a királyi koronát az ő fejére és királynévá tette Vásti helyett. A királynak engedelmes jegyesekre van szüksége, és hirdetem, hogy ez a királyné ma is kerestetik! Ott egyvalaki lehetett, de ma hirdetem, hogy Jézus Krisztus sereget gyűjt magának, és te is jöhetsz, ha még nem vagy itt, mert tudd meg, hogy ami itt történt, ez a nagy lakoma az előképe egy másik nagy lakomának, amiről János apostol ír a mennyei Jelenések könyvében: „Örülünk, és örvendezzünk, adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei... Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok...” Tehát, annyira meghatja az angyali híradás János apostolt, hogy le akar borulni az angyal előtt, de az azt mondja: ne tedd, mert ezt nem én végzem, ezt nem én szervezem, ezt Isten rendezi, ez az Ő lakomája!

Itt az a nagy kérdés, hogy te ott leszel-e ezen a lakomán? Azt mondja az apostol: milyen jó, hogyha én az Úrhoz fogok menni, mert Ő őrzi az én koronámat! Azt mondja Pál apostol: „Végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró.” Te engedetlen vagy, akit Isten elvet, vagy engedelmes vagy, akit Isten hív és az asztalához vár? Vár az Ő kegyelmébe, vár az Ő országába, vár az Ő dicsőségébe! Ennek előképe ez a lakoma, és hirdetem, hogy erről le lehet maradni, de ide el lehet jutni, ahol kiárad a kegyelem gazdagsága, és ahol Jézus Krisztus azt ígéri, hogy „aki győz, velem együtt ül az én királyi székemben!” Mi oda törekszünk.

Hagyd el tehát a földi vágyat, bút! A földi gondokkal se törődj annyit, és ne húzzanak le, mert királyi gyermek lehetsz! A Királyok Királya hív téged és vár magához!

Ámen.

Imádkozzunk!

Megköszönjük Neked, Édesatyánk, a Te kegyelmedet, amellyel az embert szeretted, amellyel az embert keresed, és amellyel majd mindazokat, akiket megtaláltál, dicsőségedbe fogadod. Köszönjük Neked Jézus Krisztust, aki által mindez lehetséges. Hiszen hogyan tudnánk mi Önélküle üdvözülni, Hozzád visszamenni, és a királyi menyegzőn részt venni? Csak Őáltala és Őérette lehetünk ott, aki szeretett minket, és önmagát adta engesztelő áldozatul, hogy megnyhítse a Te engedetlenség iránt való haragodat, hogy megnyhítse a Te felgerjedésedet, amelyben nyilván elvesznénk, hogy kegyelmet találjunk és irgalmat nyerjünk, a Te atyai szíved jóindulatát.

Köszönjük Neked, hogy hívsz még bennünket, még lehet jönni úgy, amint vagyunk, és engedd, hogy valóban úgy jöjjünk, mint bukott Ádámnak engedetlen gyermekei, akiket már teljesen lemeztelenített a bűn, kivetkőztetett bennünket sokszor már emberi mivoltunkból is, akik csak küszködünk ebben a földi életben és létben, és lelkiképpen nagyon szegények vagyunk. Köszönjük, hogy minden öröm és gazdagság Nálad van. Ezért kérünk, hogy hívj magadhoz, és végezd a mi szívünkben a Te csodálatos munkádat!

Hadd áldjunk Téged, hogy életünket megtartottad! Hadd dicsőítsünk Téged azért, hogy kezedbe tehetjük betegeinket, gyászolóinkat, azokat a testvéreket is, akik ezen a héten szomorodtak meg, és most, amikor többen elmentek a mennyei hazába közülünk, azért dicsőítünk Téged, hogy jó helyen vannak, oda mentek, ahova vágyakoztak, ahova hitük eddig is vonta őket. Kérünk, hogy itt maradt szeretteiket Te vigasztald!

Áldd meg az elkövetkezendő hetet, munkáinkat, fáradozásunkat! Add, hogy a Te rendedet ismerjük el, és ne éljünk rendetlenül! A Te isteni rended jó, tökéletes, és kérünk, hogy ezt hadd lássuk meg, és hadd igazodjon ehhez az életünk! Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg azt is, amit most csendben monduk el Előtted!

Ámen.

256,6-8. ének

6. Kész már az én szívem néked énekelni,
Kész most jóvoltodért nagy hálákat adni,
És mindenek előtt téged megvallani,
A te szent nevedet örökké dicsérni.

7. Kelj fel azért mostan, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem kedves segítségem,
Erőtlenségemben légy én erősségem
És veszedelmemben légy oltalmam nékem.

8. Én felmagasztalom irgalmasságodat,
Mindenkoron vallom te igazságodat,
Mind ez egész földön hatalmasságodat:
Mindenkor hirdetem a te jó voltodat.